

[Frode Jakobsen.]

vil til at vende alt det på hovedet, som hidtil har været EFs mening og mål. Man kan også læse det manifest som en smækken med døren før Mansholts afgang til januar.

Det er rigtigt, at kampen mod forurening ikke kan klares nationalt, det er et globalt anliggende. Men rent bortset fra mentaliteten inden for EF kan det heller ikke klares inden for EF. Og man skal især ikke komme med snakken om forureningsbekæmpelse inden for EF netop på det tidspunkt, hvor vore EF-kolleger udenrigspolitiske koordinering spænder ben for en global indsats mod forurening ved at forhindre, at Østersøens største industriland, DDR, kommer til at deltage i Stockholmkonferencen, hvor Østersøens forurening må stå i centrum. Resultatet er, at hele den globale indsats mod forurening kan revne. Her har man netop et bevis for, at EF-landenes udenrigspolitiske koordinering let kan gå hen og blive en barriere i stedet for et trin i en international udvikling.

Men en forudsætning for et nej til EF er naturligvis, at vi vil noget, som de andre ikke vil. Hvis vi kun vil dyrke de samme idealer som de seks, den uafbrudte økonomiske vækst, så bør vi også efter min mening gå ind, for chancerne for at fremme det ideal vil være størst dér, i hvert fald for et åremål. Vi vil aldrig komme til at fortryde det, hvis vi kommer ind, forsikrer man. Nej, det er jeg da også bange for. Hvis vi slutter os sammen med det, som er den internationale overklasse, og som vi selv er en del af, er jeg bange for, at vi vil befinde os vel derved. Det er nemlig ikke en tilfældig inddeling, den, der går mellem tilhængere og modstandere.

Jeg hævdede under den sidste markedsdebat, at ingen inden for EF er enige med os om vor holdning til Vietnam, Sydrhodesia, Sydafrika, Portugal. Venstre og konservative forsikrer, at de er ikke bekymrede for vor udenrigspolitiske ytringsfrihed inden for EF. Nej, det tror da pokker, for de har jo i reglen protesteret, når vi andre ønskede at gøre brug af denne ytringsfrihed om Vietnam, om Portugal og om Grækenland, hvor det var inden for NATO.

Man oplever, at nogle kalder modstanderne reaktionære og nationalistiske, tilhængerne progressive, og jeg er som sagt enig i,

at det ikke er en tilfældig linje, den, der går mellem tilhængere og modstandere. Det er ikke tilfældigt, at partierne til højre går enstemmigt ind for EF, mens partierne til venstre er delt eller enstemmigt imod. Det er ikke mærkværdigt, om der bliver en opdeling i formationer, men det er da en underlig opdeling, hvis konservative og venstre er blevet til Danmarks progressive fløj og SF og størsteparten af de socialdemokratiske vælgere er blevet til den reaktionære.

Men skulle det ende med Danmarks og Norges indtræden i EF — sådan kan det jo godt gå — så skal man ikke give op af den grund. Kampen er ikke forbi, nej, så må det være klart for nordiske socialdemokrater, at så betyder det, at hvad enten vi har regeringen i Danmark eller ikke, går vi ind i dette Europa som en opposition under en oppositions kår. Noget andet ville være en kapitulation, og det ville være en afsløring af, at det havde været falsk tale, at vi skulle ind i Europa for at præge dette Europa med socialisme.

Jeg mener, det er rigtigt, at denne afgørelse lægges i folkets hænder, for det er vores folks skæbne. Jeg mener, det ville være en dyb ulykke, om det skulle betyde en yderligere splittelse af Norden, men jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg under megen selvransagelse er blevet klar over, at jeg ville være gladere, stoltere over det danske folk og over det norske folk, om de sluttede med at sige: Danmark er det rigeste land af de 10, Danmark og Norge hører til de 10 rigeste lande i verden, vi har råd til for vore politiske ideers skyld eventuelt at gå ned på det samme niveau som de andre. Vi vil jo ikke blive et fattigt land; der ville i værste tilfælde blive tale om en noget langsommere stigningstakt. Om 10 år ville der antagelig ingen påviselig forskel være. Det er vismændenes bedømmelse. Men spørgsmålet er, om vi så ikke for at have det en smule bedre igennem de 10 år ville have solgt meget af det, som aldrig vil kunne vindes igen.

Hans Toft: Det er nu anden gang siden valget i september måned, at vi her i folketinget præsenteres for meget teoretiske taler om Europapolitikken fra modstanderne af EF. Der er tale om teorier, der indtil nu har indskrænket sig til en negativ holdning. Alt kritiseres i det nuværende samarbejde i Det